

Arrest

nr. 45 515 van 28 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 23 juni 2009 het Rijk binnen en diende op 24 juni 2009 een asielaanvraag in. Op 26 februari 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Karachi. Uw echtgenoot zou al jaren actief zijn voor de "MQM"- Haqeeqi (Mohajir Quami Movement). U zou uw echtgenoot geholpen hebben wanneer vrouwen in problemen hem benaderden. In 2004 zou de tegenpartij Muttahida Quami Movement begonnen zijn met het indienen van valse aanklachten tegen leden van

Haqeeqi. Ook uw echtgenoot zou aangeklaagd zijn. Hij zou ondergedoken zijn. De politie zou hem gezocht hebben, waardoor u zich ook geregeld diende te verstoppen. De politie zou u tweemaal in verband met hun speurtocht naar uw echtgenoot gearresteerd hebben: de eerste maal in september 2008, waar u na enkele uren al vrijkwam. De tweede maal werd u op 2 januari 2009 gearresteerd. De politie zocht uw echtgenoot maar toen ze hem niet vonden zouden ze u meegenomen hebben. U zou mishandeld zijn. Na drie dagen zou u vrijgekomen zijn mits smeergeld betaald door uw schoonvader. Op aanraden van uw echtgenoot zou u naar Lahore gegaan zijn samen met twee van uw kinderen. De andere twee kinderen waren bij hun vader. Op 19 juni 2009 zou u samen met twee kinderen Pakistan per vliegtuig verlaten hebben. Op 24 juni 2009 diende u een asielaanvraag in. In december 2009 zouden uw twee andere kinderen op een u onbekende manier naar België gereisd zijn. Ze zouden u twee "FIR"'s (First Information report) waarin u aangeklaagd werd, meegebracht hebben. Tevens zou u al geruime tijd niets meer van uw echtgenoot hebben vernomen waardoor u vreest dat hij gearresteerd is. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: twee "FIR"'s en vertaling, algemene nieuwsartikels en een attest van de leraar van uw kinderen.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Zo bestaan er vooreerst ernstige twijfels bij uw bewering dat uw echtgenoot actief was voor de "MQM"-Haqeeqi. U beweerde dat uw echtgenoot reeds voor uw huwelijk in 1990 actief was voor Haqeeqi, maar uit openbare bronnen blijkt dat Haqeeqi pas in 1992 ontstond (gehoorverslag CGVS p. 5). U beweerde samen te werken met uw echtgenoot wanneer hij actief was van [lees:voor] Haqeeqi, dus mocht er van u ook enige partijkennis verwacht worden. Uit uw antwoorden blijkt echter dat uw kennis van deze partij minimaal is, wat uw verdere betrokkenheid bij Haqeeqi ondermijnt. U wist enkel te zeggen dat deze partij opkomt voor de "Mohajirs" (gehoorverslag CGVS p. 6). Ook wist u niet waarom er vijandigheid bestaat tussen Haqeeqi en MQM (Muttahida Quami Movement). U kon slechts 1 partijleider bij naam noemen, maar u wist voor de rest niets over deze man (gehoorverslag p. 6). Voorts plaatste u de split tussen Muttahida Quami Movement en Mohajir Quami Movement (wat u vereenzelvigde met Haqeeqi) in 2004 (gehoorverslag CGVS p. 6). Toen er u op gewezen werd dat u beweerde dat uw echtgenoot reeds voor 1990 actief was voor Haqeeqi beweerde u dat Haqeeqi al bestaat sinds het ontstaan van Pakistan, wat dan weer niet overeenkomt met publieke informatie. Ook uw bewering dat de bittere rivaliteit tussen beide fracties pas in 2004 ontstond komt niet overeen met de informatie beschikbaar in publieke bronnen; beide fracties liggen immers reeds sinds de jaren '90 met elkaar overhoop. Daar u verklaarde uw echtgenoot te helpen bij zijn activiteiten voor Haqeeqi, mag verwacht worden dat u toch enige partijkennis zou hebben. Deze vaststelling breekt reeds de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees af.

Wat betreft deze ingeroepen vrees dient te worden opgemerkt dat u hierover onsamenhangende verklaringen aflegde. U ondersteunde deze vrees door het voorleggen van twee "FIR"'s en hun vertaling. Vooreerst dient hierover opgemerkt te worden dat u geen enkele bewijs van uw identiteit, noch van uw huwelijk wist voor te leggen, zodat u niet aannemelijk kunt maken dat u en uw echtgenoot in deze documenten vermeld staan. Er werd u uitdrukkelijk gevraagd naar uw volledige naam inclusief uw bijnamen, waarop u aangaf dat Riffat Siddiqui uw volledige naam is. Er werd u gevraagd wie de in de "FIR" dd. 3/06/2005 Rifat Siddiqui Alice Saman Baj is, waarop u plots aangaf dat uw bijnaam Samina Baj was (gehoorverslag CGVS p. 9). U wist dan ook niet aannemelijk te maken dat u in deze "FIR" vermeld staat. Voorts werd opgemerkt dat uw inhoudelijke kennis over deze aanklachten volledig onbestaande is (gehoorverslag CGVS p. 9, 10). U wist enkel dat u aangeklaagd werd; u wist niet eens of uw echtgenoot in dezelfde "FIR"'s aangeklaagd wordt (zijn naam staat er tweemaal in vermeld). U gaf aan de "FIR"'s nooit gelezen te hebben; u wist zelfs pas van hun bestaan na uw aankomst in België (gehoorverslag CGVS p. 9). U had er dan ook geen idee van waar u juist van aangeklaagd wordt. In dit licht lijkt dan ook aannemelijk dat u moeite zou doen om meer te weten te komen over de inhoud van deze juridische documenten, maar u nam hiertoe geen enkele stap (gehoorverslag CGVS p. 10). Uw verklaring hiervoor; dat u hier nooit aan gedacht had, breekt verder het geloof van uw vrees af. Hoewel de oudste aanklacht reeds van 2005 is, zou u hierdoor blijkbaar nooit problemen gekend hebben (gehoorverslag CGVS p. 9). Toch zou u tweemaal door de politie gearresteerd zijn, maar desondanks zou u nooit omwille van de aanklachten tegen u gearresteerd zijn, maar wegens de problemen die uw man kende; u wist zelfs niet van het bestaan van deze aanklachten (gehoorverslag CGVS p. 9). Dit is uiterst bevreemdend en weinig aannemelijk. Uw totale gebrek aan

kennis over deze twee aanklachten en uw opvallende gebrek aan interesse, breekt het geloof in uw vrees terdege af. Uw beschrijving van de manier waarop u aan deze twee "FIR"s bent geraakt, doet vermoedens rijzen over de authenticiteit. U verklaarde uw schoonmoeder achter bewijsstukken gevraagd te hebben. Zij zou hierna een aantal tussenpersonen betaald hebben. Hoewel u zelf niet wist dat u aangeklaagd werd door de politie wist iemand tegen betaling blijkbaar deze twee "FIR"s in een politiebureau van een andere wijk dan diegene waar u woonde op te sporen (gehoorverslag CGVS p. 4, 12, 13). U had geen verklaring voor deze vreemde gang van zaken. Daar men "FIR"s via een advocaat legaal kan bekomen, is het bevreemdend dat uw schoonmoeder hiervoor twee tussenfiguren diende te betalen. Er kan dus getwijfeld worden aan de authenticiteit van deze twee "FIR"s.

Ook wat betreft uw arrestaties dient te worden opgemerkt dat er weinig geloof aan uw verklaringen kan gehecht worden. Zo verklaarde u initieel slechts eenmaal gearresteerd te zijn: in januari 2009 (gehoorverslag CGVS p. 7). Later beweerde u tweemaal gearresteerd te zijn en uw schoonvader zou tweemaal betaald hebben voor uw vrijlating (gehoorverslag CGVS p. 8). Wanneer u gevraagd werd waarom u die tweede arrestatie niet eerder vermeldde, kon u enkel uitleggen dat u slechts twee uren opgepakt werd. Nochtans had u ook reeds eerder gezegd dat u tijdens de 3 tot 4 politiebezoeken tussen 2005 en 2009 slechts één maal problemen kende, nl; de laatste maal bij uw arrestatie in januari 2009. U had dus twee mogelijkheden om uw tweede detentie al eerder te melden (gehoorverslag CGVS p. 8, 9). Ook beweerde u plots dat uw schoonvader maar éénmaal betaalde voor uw vrijlating i.p.v. tweemaal (gehoorverslag CGVS p. 9). Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw problemen met de Pakistaanse autoriteiten. Tenslotte dient nog opgemerkt dat u beweerde als alleenstaande vrouw in Pakistan geleefd te hebben, daar uw echtgenoot ondergedoken diende te leven. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat dit element onlosmakelijk verboden is aan uw relaas, wat zoals eerder werd opgemerkt, ongeloofwaardig overkomt. Mocht er dan toch geloof worden gehecht aan uw bewering een alleenstaande vrouw te zijn dan dient opgemerkt dat u duidelijk aangaf goed alleen te kunnen overleven in Pakistan. U had een inkomen uit verhuur van eigendom en u kreeg steun van familie en vrienden (gehoorverslag CGVS p. 11). Er bestaan dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan bescherming zoals die geboden wordt door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

Tenslotte dient opgemerkt dat u niet in het bezit bent van enig identiteits- en/ of reisdocument, waardoor uw identiteit en/ of reisweg niet kunnen worden nagegaan. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Zoals reeds werd opgemerkt mag er aan de authenticiteit van uw "FIR"s getwijfeld worden en de nieuwsartikels met algemene inhoud en het leraarsattest voegen niets wezenlijks toe aan uw persoonlijke dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In zoverre verzoekster zich beroept op een schending van het zorgvuldigheidbeginsel, wijst de Raad er op dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de

mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de *“Schending van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen. van de artikelen 48 /3, 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen”*.

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover ze beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoekster stelt nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort en haar identiteitskaart aan de smokkelaar te hebben afgegeven. Verzoekster is gehuwd, ze heeft kinderen, ze is sociaal en politiek actief zodat niet aannemelijk is dat ze geen identiteitsdocumenten kan voorleggen. Verzoekster verzaakt aan haar plicht tot medewerking door geen enkele poging te ondernemen om enig begin van bewijs van haar beweerde identiteit aan de Belgische asielinstanties voor te leggen. Dit klemt te meer nu verzoekster haar naam wijzigt van Sadiki Irifat (bij aankomst) naar Siddiqui Raffat (Dienst Vreemdelingenzaken). Daarenboven stelt ze op het CGVS-verhoor bij navraag over haar *“volledige naam of uw bijnamen?”*, *“Raffat Saddiqui, ik sta onder geen andere namen bekend”* (p.4) en later *“Rifat Siddiqui Alice Saman Baj”* (p.9). Verzoeksters geloofwaardigheid wordt geheel onderuit gehaald nu ze haar identiteit wijzigt naarmate doorgevraagd wordt, wat een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot haar asielrelaas.

3.3. Verzoekster adstrueert evenmin haar reisweg terwijl zij, aangezien zij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoekster op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk. Verzoeksters verklaringen inzake haar reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoekster kent de naam niet van de smokkelaar die haar begeleidde en heeft evenmin kennis van de identiteitsgegevens die vermeld werden op het valse paspoort waarmee ze samen met twee minderjarige kinderen de douane passeerde. Het is een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Verzoekster gaat, wanneer ze stelt *“we gingen allemaal samen op immigratiecounter af”* (zie gehoorverslag CGVS, p.5), voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en in het bijzonder op internationale vluchten als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Verzoeksters bewering dat haar twee overige minderjarige kinderen haar met een smokkelaar achterna reisden, ontbreekt in het licht van de huidige politiek van versterkte identiteitscontroles elke geloofwaardigheid. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoeksters algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van haar voorgehouden illegale reisweg en de onmogelijkheid nuttige documenten voor te leggen.

3.4. Verzoekster stelt omwille van hulp aan haar echtgenoot die lid is van de MQM-Haqeeqi, net als haar echtgenoot, valselijk beschuldigd te zijn en bijgevolg gezocht te worden door de Pakistaanse autoriteiten. Ter staving legt verzoekster twee FIR's neer.

3.5. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster, ondanks haar betrokkenheid bij de activiteiten van haar echtgenoot voor de MQM-Haqeeqi, een uiterst geringe kennis heeft over deze partij. Verzoekster benadrukt in haar verzoekschrift dat ze *“deel uitmaakte van de groepen van vrouwen die niet op de hoogte was gehouden van de activiteiten van MQM Haqeeqi. Ook van haar echtgenoot kreeg ze weinig informatie. Dit is te wijten aan de situatie van vrouwen in Pakistan”* en *“dat ze sociaal werk deed”*. Verzoeksters verklaringen kunnen echter haar uiterst verregaande onwetendheid niet verklaren. Evenmin toont verzoekster aan welke situatie van de vrouwen in Pakistan leidt tot een gemis aan elementaire politieke kennis te meer nu verzoekster, althans volgens haar verklaringen, een actieve vrouw was met vele sociale contacten en jarenlang nauw betrokken was bij haar echtgenoots politieke

acties. Verzoekster kon de split binnen de MQM en het ontstaan van de MQM-Haqeeqi niet correct dateren, had geen kennis over de reden van de rivaliteit tussen beide strekkingen. Ze plaatste haar echtgenoots politiek engagement voor de MQM-Haqeeqi vóór het ontstaan van deze partij. Bovendien druisen haar verklaringen dienaangaande in tegen de objectieve informatie die door de Commissaris-generaal aan het administratieve dossier werd toegevoegd. Een algemene kennis kan redelijkerwijze verwacht worden van een asielzoeker die omwille van haar betrokkenheid bij een partij problemen kent in haar land en daarom moet vluchten. Verzoeksters verklaringen komen dan ook voor aan losse beweringen zonder enig fundament. De beweerde problemen hieruit afgeleid kunnen dan ook niet overtuigen.

3.6. Voor zover verzoeksters betrokkenheid bij de MQM-Haqeeqi waarachtig is -quod non-, kan daarenboven geen geloof worden gehecht aan verzoeksters vrees voor vervolging.

3.6.1. Vooreerst merkt de Raad aangaande de neergelegde FIR's op dat, aangezien verzoekster noch haar identiteit, noch haar huwelijk en de identiteit van haar echtgenoot aannemelijk maakt, niet met zekerheid kan worden gesteld dat de personen over wie sprake is in de FIR wel degelijk verzoekster en haar echtgenoot betreffen. Bovendien dienen documenten om enige bewijswaarde te hebben, ondersteund te worden door overtuigende, geloofwaardige verklaringen. Dat is in casu niet het geval.

3.6.2. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster geen weet heeft van de inhoud van de FIR's. De bestreden beslissing stelt dienaangaande *“U wist enkel dat u aangeklaagd werd; u wist niet eens of uw echtgenoot in dezelfde “FIR”'s aangeklaagd wordt (zijn naam staat er tweemaal in vermeld). U gaf aan de “FIR”'s nooit gelezen te hebben; u wist zelfs pas van hun bestaan na uw aankomst in België (gehoorverslag CGVS p. 9). U had er dan ook geen idee van waar u juist van aangeklaagd wordt. In dit licht lijkt dan ook aannemelijk dat u moeite zou doen om meer te weten te komen over de inhoud van deze juridische documenten, maar u nam hiertoe geen enkele stap (gehoorverslag CGVS p. 10). Uw verklaring hiervoor; dat u hier nooit aan gedacht had, breekt verder het geloof van uw vrees af. Hoewel de oudste aanklacht reeds van 2005 is, zou u hierdoor blijkbaar nooit problemen gekend hebben (gehoorverslag CGVS p. 9). Toch zou u tweemaal door de politie gearresteerd zijn, maar desondanks zou u nooit omwille van de aanklachten tegen u gearresteerd zijn, maar wegens de problemen die uw man kende; u wist zelfs niet van het bestaan van deze aanklachten (gehoorverslag CGVS p. 9). Dit is uiterst bevreemdend en weinig aannemelijk.”* Verzoekster meent daarentegen *“De eiseres heeft deze documenten vlak voor het interview bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen door haar broer ontvangen. Daar ze noch Engels noch Urdu kan lezen was het moeilijk voor haar om te weten wat er precies in deze documenten geschreven stond”* en benadrukt dat ze *“niet lang naar school ging en geen diploma kreeg”*.

3.7. Verzoekster gaat echter voorbij aan haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken Urdu als taal van oorsprong te hebben en negen jaar school te hebben gelopen. Er is daarenboven geen doorgedreven juridische kennis nodig om de inhoud van de FIR te kennen en deze in eenvoudige taal toe te lichten, wat verzoekster in casu niet kan. Daarenboven vallen bovenstaande ondoordachte beweringen uit het verzoekschrift geenszins te rijmen met haar verklaringen uit het verhoor de FIR's via haar schoonmoeder te hebben ontvangen en bovendien geen broers, noch zussen te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.4 en 11), evenals haar verklaringen de FIR's reeds in december 2009 te hebben ontvangen (zie gehoorverslag CGVS, p.10) nu het verhoor op 23 februari 2010 plaatsvond. Derhalve had verzoekster twee maanden tijd om zich van de inhoud van de aanklachten te vergewissen - desnoods met de hulp van haar kinderen of landgenoten -, wat ze naliet te doen. De bestreden beslissing deduceert dat ook terecht een verregaande desinteresse in de aanklachten tegen haar persoon, wat het waarachtigheidsgehalte van haar voorgehouden problemen verder onderuit haalt. Dit klemt te meer nu verzoekster zelf toelicht dat haar schoonmoeder deze via betaling van verschillende tussenpersonen heeft ontvangen wat indruist tegen haar bewering tot aan de ontvangst van de FIR's niet op de hoogte te zijn van het bestaan er van. Verzoekster kan aldus moeilijk documenten laten opvragen waarvan ze het bestaan niet kent. Verzoekster betwist deze bevinding niet, noch weerlegt ze. Bijgevolg blijft ze gehandhaafd.

3.8. Waar verzoekster stelt *“De bestreden beslissing twijfelt aan de authenticiteit van de FIR's zonder enig onderzoek te hebben ondergaan of zonder aan de bevoegde autoriteiten hun mening te hebben gevraagd over deze documenten”*, wijst de Raad er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een

asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Verzoekster geeft ook in het verzoekschrift geen nuttige informatie die de waarachtigheid van haar problemen en aldus de mogelijke echtheid van de documenten kan ondersteunen.

3.9. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat ze een nieuwe FIR neerlegt. Verweerder merkt echter terecht op dat het dezelfde FIR van 10 januari 2009 betreft die reeds door verzoekster werd neergelegd. Verzoeksters beweringen omtrent de nieuwe aanklacht houden aldus een bijkomende illustratie in van verzoeksters onwetendheid aangaande de inhoud van de FIR en haar voorgehouden problemen in het algemeen. Dit komt ook tot uiting in verband met verzoeksters onverzoenbare verklaringen over het aantal arrestaties. Aanvankelijk verklaarde verzoekster immers slechts één maal gearresteerd te zijn, terwijl ze later in het verhoor verklaarde twee keer door de Pakistaanse politie te zijn opgepakt (zie gehoorverslag CGVS, p.8-9). Verzoekster wijt deze tegenstrijdigheid aan *“De eiseres beschouwde haar ondervraging van september 2008 niet als een aanhouding daar ze na twee uur werd vrijgelaten”*. Aldus herhaalt verzoekster louter haar beweringen uit het verhoor wat geen afbreuk doet aan de bevinding uit de bestreden beslissing die bijgevolg gehandhaafd blijft.

3.10. Ten overvloede merkt de Raad op dat de naam op de FIR *“Rifat Siddiqui Alice Saman Baji”* niet overeenstemt met verzoeksters uitdrukkelijke verklaring tijdens het verhoor *“Wat is uw volledige naam of bijnaam? Rifat Siddiqui, geen andere namen of bijnamen”* (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Verzoekster tracht deze ongerijmdheid te verklaren door in haar verzoekschrift te stellen dat *“Haar naam Rifat Siddiqui, is inderdaad vermeld. “Alice Saman Baj” is gewoon een bijnaam “Saman Baj” betekend “zus Saman” en “Alice” is een referentie naar de naam van haar vader “Ilal”. In haar verhoor verklaart de eiseres trouwens dat Samina baji zo word ik thuis genoemd (CGVS, p 9).”* Deze verklaringen kunnen niet overtuigen nu verzoekster voordat ze met bovenstaande ongerijmdheid werd geconfronteerd volhield geen bijnamen of andere namen te hebben en haar verklaringen bovendien geen steun vinden in het administratieve dossier. De incoherentie uit het administratieve dossier wordt aldus niet afdoende weerlegd en ze blijft derhalve staande zodat verzoeksters voorgehouden identiteit twijfelachtig is.

3.11. Verzoekster legde voorts fotokopieën van krantenartikels voor en voegde nog een fotokopie van een krantenartikel aan haar verzoekschrift toe. De Raad merkt vooreerst op dat hij geen geloof hecht aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien volstaat het niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene krantenartikelen dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.11.1. Wat betreft de kopie van het krantenartikel dat door verzoekster aan het verzoekschrift werd toegevoegd en daargelaten de terechte opmerking van verweerder dat het document niet vergezeld wordt van een vertaling conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is van algemene bekendheid dat kranten niet gekant zijn tegen de publicatie van artikels tegen betaling, en hun bewijswaarde bijgevolg bijzonder relatief is. Tevens houdt het Belgische leraarsattest geen verband met verzoeksters asielmotieven en is aldus niet dienstig in onderhavige asielpcedure.

3.12. Tot slot merkt de Raad op, voor zover verzoekster nood heeft aan een intern vluchtalternatief - quod non -, dat nergens uit verzoeksters verklaringen blijkt dat bij een terugkeer naar Pakistan geen hervestiging mogelijk is. Overigens kan niet worden aangenomen dat verzoekster een alleenstaande moeder is nu ze kan steunen op de actieve hulp van haar schoonfamilie en ze volgens het verzoekschrift ook een broer heeft.

3.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. In een tweede middel haalt verzoekster de *“Schending van de artikelen 48/4, 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen”* aan.

4.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.3. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK